

Μιχαήλ Χούλη, Θεολόγου

Είναι πίστη της Εκκλησίας μας ότι ο Υιός του Ανθρώπου «φανερώθηκε για να καταργήσει τα έργα του διαβόλου» (Α΄ Ιω. 3,8). Ένα τέτοιο παράδειγμα θεραπείας και απελευθέρωσης ανθρώπου υποταγμένου στον σατανά είναι και το περιστατικό με το δαιμονισμένο νέο στα Γάδαρα, που αναφέρεται στην σημερινή ευαγγελική περικοπή. Πριν από την επιτέλεση του θαύματος, ο Χριστός: (α) είχε ηρεμήσει τη φουρτουνιασμένη θάλασσα και έδειξε έτσι την εξουσία του πάνω στη φύση, (β) είχε αναστήσει τη κόρη του Ιαείρου και επεσήμανε την εξουσία του πάνω στον θάνατο και ότι είναι ο άρχων της ζωής. Με το παρόν περιστατικό φανερώνει ότι κυριαρχεί και στο βασίλειο των δαιμόνων και αποδεικνύεται ότι είναι ο αληθινός Θεός.

Ο Διάβολος στην Αγία Γραφή παρουσιάζεται, ήδη από την πτώση των πρωτοπλάστων, να έχει εισχωρήσει στην ανθρώπινη ιστορία και να προσπαθεί να καταστρέψει με νύχια και με δόντια τον άνθρωπο, «ως λιοντάρι που βρυχάται» (Α΄ Πέτρ. 5,8). Όπως ακριβώς ένα ανοικτό τραύμα χωρίς φροντίδα και αντιβίωση μολύνεται, έτσι και οι πρώτοι άνθρωποι άφησαν εκτεθειμένο το νου και την καρδιά τους στην επιρροή του κακού, με αποτέλεσμα να υποκύψουν στις παγίδες του αντιχρίστου. Η συγκεκριμένη περικοπή αποδεικνύει ότι οι δαίμονες έχουν μάλιστα και προσωπική συνείδηση και θέληση και δεν είναι απλά μια διανοητική κατασκευή που σημαίνει κάτι το κακό. Ο “διάβολος” λέγεται έτσι επειδή συκοφαντεί και διαβάλλει τις πράξεις των ανθρώπων ενώπιον του Θεού και με τη λέξη “σατάν” υπονοείται στα εβραϊκά αυτός που εναντιώνεται και αντιστέκεται στα σχέδια του Θεού, ο αντίδικος και ο αντίπαλος.

Τα δαιμόνια που συναντάμε στα Ευαγγέλια συζητάνε με τον Χριστό, εκδιώκονται και εξέρχονται από τους ανθρώπους, ομολογούν τον Χριστό ως Θεό, μάλιστα δε “πιστεύουν και φρίττουν”, σύμφωνα με τον απόστολο Ιάκωβο, αλλά δεν ποιούν καρπούς μετανοίας διότι δέθηκαν σταθερά στο κακό (Ιακ. 1,19). Σε άλλα σημεία της Γραφής πλησιάζουν και προσκυνούν τον Ιησού ή αναγνωρίζουν ότι έχει εξουσία πάνω τους και παρακαλάνε για την αποτροπή της τιμωρίας τους. Αυτά όλα είναι προσωπικοί τρόποι αντίδρασης, που δεν μπορούν να αποδοθούν σε συνηθισμένες μορφές ψυχασθένειας. Σε πολλές περιπτώσεις οι δαιμονισμένοι αποκαλύπτουν διάφορες κρυφές πράξεις άλλων, τα ονόματα τρίτων και τις ιδιότητές τους κ.α., γεγονότα που δεν ερμηνεύονται δια της κοινής λογικής ή μόνο βιολογικά. Κατά την σύμφωνη γνώμη των αγίων και των Πατέρων της Εκκλησίας, η χειρότερη μορφή τυραννίας είναι εκείνη του διαβόλου πάνω στον άνθρωπο, που βέβαια έχει διαβαθμίσεις και απαντάται και με διαφορετικές μορφές, όπως είναι οι περιπτώσεις υπερηφάνειας, ασέβειας, κακίας, υποδούλωσης στα πάθη, αίρεσης, απιστίας, ειδωλολατρίας, και ούτω καθεξής.

Στη χώρα μας δρουν και αποπροσανατολίζουν πολλούς ανυποψίαστους συνανθρώπους μας, είτε ατομικά είτε με μορφή εταιρειών, ένας μεγάλος αριθμός από μάγους, μέντιουμ και οραματίστριες, που είναι ενεργούμενα υπερφυσικών κακών δυνάμεων και φθείρουν ψυχές. Δυστυχώς το πονηρό πνεύμα καμουφλάρεται και παρουσιάζει τα κατορθώματά του στη σύγχρονη εποχή μας δήθεν με επιστημονικό προσωπείο και ως εξωτερίκευση των εσωτερικών δυνάμεων, που

υποτίθεται πως σε αδράνεια υπάρχουν μέσα μας. Στο ίδιο πνεύμα βαδίζει και η αποκρυφιστική Νέα Εποχή, που προσπαθεί να πείσει τους ανθρώπους, και βεβαίως πλανεμένα διδάσκει, ότι όλοι είμαστε θεοί επί της γης και πως τα θαύματα και η αλλαγή στη ζωή μας είναι κατορθωτά με την επίκληση συνειδητών ενεργειακών δυνάμεων, στις οποίες δίνουν ονομασίες, όπως: “μεγάλοι παλιοί”, “οντότητες”, “άγγελοι”, “δύναμη ρέϊκι” κ.λπ. Όλα αυτά είναι καμουφλαρισμένη διδασκαλία της σύγχρονης μαγείας. Ο απόστολος Παύλος μάλιστα αποκαλύπτει (αλλά και ο Μέγας Αθανάσιος αναφέρει ότι συνέβαινε στη ζωή του Μεγάλου Αντωνίου) ότι τα δαιμόνια εμφανίζονται και ως άγγελοι φωτός για να παραπλανήσουν αρκετούς (Β΄ Κορ. 11,14). Η λαϊκή παροιμία «ό,τι λάμπει δεν είναι χρυσός» έχει το ίδιο ακριβώς νόημα στις κοσμικές υποθέσεις.

Ο νέος αυτός της σημερινής ευαγγελικής διηγήσεως, υπόδουλος καθώς ήταν στον διάβολο, έπασχε από αντικοινωνικότητα, επιθετικότητα, εσωτερική διάσπαση και συγκρούσεις, καταστροφική ορμή, μοναξιά και απομόνωση, αφού τα πάθη άλλωστε στην Ορθόδοξη ψυχοθεραπεία είναι διαστροφή των ψυχικών δυνάμεων και αντίθετη πορεία προς τη θέωση-ένωσή μας με τον Θεό. Αυτές είναι οι συνέπειες του κακού στον άνθρωπο, που διαχέονται και στο περιβάλλον ως ασθένεια, πείνα, μίσος, πόλεμος, τρομοκρατία, αναρχία, βιασμός, αυτοκτονία κ.λπ., και που έχουν την αρχή τους όχι στον Θεό, αλλά στον μοχθηρό αόρατο πνευματικό κόσμο και στον ξεπεσμό του ανθρώπου. Ο Χριστός προσφέρει τη νίκη πάνω στις σκοτεινές και απάνθρωπες δυνάμεις και τη δυνατότητα εσωτερικής συνοχής, ελευθερίας και προσωπικής καταξίωσης, μέσω της Χάρης του, των μυστηρίων της Εκκλησίας (ιδιαίτερα της Εξομολόγησης και της Θ. Κοινωνίας), της αγάπης και της χριστιανικής άσκησης (ταπείνωση, νηστεία, προσευχή, εκκλ. λατρεία, αγρυπνία κ.α.), άνευ των οποίων, και χωρίς την τήρηση των εντολών του Χριστού, όλα φαντάζουν ότι μπορούν να επιτευχθούν μαγικά, χωρίς δηλαδή τη δική μας συν-ενέργεια. Σύμφωνα εξάλλου με τα λόγια του Κυρίου, το «γένος» των δαιμόνων δεν μπορεί να εκδιωχθεί παρά μόνο «με προσευχή και νηστεία» (Ματθ. 14,21).

Ο Χριστός είναι ο ελευθερωτής ψυχών και σωμάτων. Η σύγκρουση με το πονηρό πνεύμα έληξε, με νικητή τον αναστάντα Θεάνθρωπο. Ο Χριστός ήλθε «ίνα λύση τα έργα του διαβόλου» (Α' Ιω. 3,8) και η ανθρώπινη φύση λυτρώθηκε, με αρχή της σωτηρίας την ενσάρκωσή Του. Για την καταξίωση όμως του ανθρωπίνου προσώπου απαιτείται καθημερινός αγώνας. Η εσωτερική και εξωτερική αλλαγή του πρώην δαιμονισμένου επισημαίνει ότι στον νέο κόσμο του Θεού, που συντελείται καθ' οδόν και προς το μέλλον, θα υποχωρήσει κάθε μορφή του κακού. Η Εκκλησία είναι το σώμα του Κυρίου «παρατεινόμενο στους αιώνες». Είναι το ψυχοσωματικό ουράνιο Πανδοχείο, ιατρείο ψυχών και σωμάτων, κατά την πατερική ερμηνεία της παραβολής του Καλού Σαμαρείτη. Εκεί μόνο βρίσκει αληθινή και αιώνια ανάπαυση ο άνθρωπος, διώκεται το κακό και γαληνεύει η ψυχή, αφού επικοινωνεί όχι μόνο αγαπητικά και αδελφικά με τους συνανθρώπους του, αλλά και μέσω των εκκλησιαστικών μυστηρίων με τους αγίους και τους αγγέλους του Θεού.

Βοηθήματα:

1. ΛΟΓΟΣ ΚΑΙ ΥΠΑΡΞΗ, Κων/νου Γρηγοριάδη, τ. Α΄, έκδ. β΄, έκδ. “Η Μεταμόρφωσις

του Σωτήρος”, Αθ. 2001

2. ΟΡΘΟΔΟΞΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ, Σταύρου Φωτίου, εκδ. Γρηγόρη, Αθ. 2000

3. Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΑΙΝΟΥΡΙΟΣ ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, Νικολάου Νευράκη, Αθ. 1989

Πηγή: www.faneromenihol.gr